

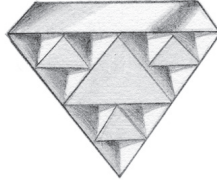
SALLY
GARDNER

O
GECE
her şey
DEĞİŞTİ

Çeviren
Ece Yücesoy

JAZMIN LITTLE

Birinci Bölüm

Beni yargıla, benden nefret et, beni affedilmez bul. İlk olmayacaksın. Bununla yeterince uzun zaman yaşadım. Bu, hiçbir şeyi değiştirmiyor. Becky Burns benim en yakın arkadaşım. Ruh kardeşim, en yakınım. Onu herkesten daha iyi tanıyordum – ya da öyle olduğunu sanmıştım.

Yükseklikten hoşlanmazdı. Bir seferinde, eğer Eiffel Kulesi'nden bir taş bırakırsanız kaldırırma kurşun hızında çarpacağını duymuştum. O yükseklikten atlayan iki insanın yaratacağı etkiyi Tanrı bilir. Büyük ihtimalle bir bombanın patlaması gibi olurdu... yere çarpsalardı tabii.

Becky hakkında çok hayal kuruyorum. Ona hâlâ çok kızgınım, Icarus'a, kendime... Hikâyemi hiçe sayıp beni güvenilmez tanık olarak suçlayan herkese kızgınım.

Ben sadece bir insanım... yanılabilirim, hatalarla doluyum.

Ruth, geçmişin izlerinin silinmesini, varlığımın ve hikâyemin solup gitmesini diledi. Hikâyem üzerinde her türlü hakka sahibim. O, benim ve Becky'nin hikâyesiydi, Ruth'un değil. O, orada bile değildi.

Soruşturmada söz hakkım olmadı, kanıtımla dalga geçildi. Sonunda ben de sustum, özellikle de o avukatlar bana saldırgan bir tavırla yaklaştığında. Onlara duymak istediklerinden başka bir şey söylemedim. Yine de beni yiyip bitirdiler, sonra da tükürdüler. Mahkemeye çıkarılmamı isteyenler vardı. Kazıkta yan-

dığımı görmek Ruth'un hoşuna giderdi. Elinde kibrit kutusuyla öne ilk çıkan o olurdu.

Hangi gazeteden geldiğinizi söylemiştiniz, Bay... şey... Jones?

Ah, ne tür bir araştırma? Bir UFO kuruluşu için mi?

Bu o kadar uzun zaman önceydi ki eminim üzerine söylenmesi gereken şeyler çoktan söylenmiş ya da yazılmıştır.

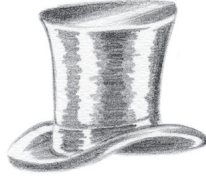
Başka kimle röportaj yapıyorsunuz?

Biliyorsunuz, mahkemeden kahkahalarla çıkarılan, listenizdeki tek kişi ben değilim. Mari Scott ile konuşacağınızı görüyorum. O, Skye ve Lazarus'u çok iyi tanırdı. Soruşturmada avukat onu merhum hakkında kötü konuşmakla, onları iyi karakterlerinden ayırmakla suçlamıştı. Bunu zor yoldan öğrendim ama avukatların yaptığı şey budur – sizi aptal, zalim, umursamaz gösterirler.

Hukuk ne kadar da soğuk bir dil. Onlar kim ki başkalarını yargılıyorlar? Hatalarımın ötesinde, o zamanlar doğru şeyi yaptığımı düşünmüştüm. Şimdiyse çok emin değilim. Zaman, cevaplardan çok sorular getirdi.

Olay olduğunda *Daily Mail*'den bir adam apartmanımızın dışında bekledi ve beni her yerde takip etti. Bana para teklif etti. Anneme bunu söylemedim. Ne diyeceğini biliyordum: Parayı al, ona ihtiyacımız var. Ama alamazdım. Ona defolup gitmesini söyledim.

Hayır, onun hakkında hiç konuşmadım; ne gazetelere ne de sonrasında gelen diğer tekliflere. Dediğim gibi, Becky Burns benim en yakın arkadaşımdı.

İkinci Bölüm

Onunla on bir yaşındayken okulda tanıştık. Ailesi sosyalistti, kapsamlı bir eğitimi destekliyordular. Bunu karşılayabiliyorlardı çünkü eksik olan herhangi bir konuda özel öğretmen tutuyorlardı. Becky'nin bu özel eğitime ihtiyacı olduğundan değil. Camden Town'da gösterişli bir evde yaşıyorlardı; ovalanmış bir zemini vardı ve Farrow&Ball* renkleri kullanılmıştı, bilirsiniz işte Fil Nefesi gibi. Lanet olasıca aptal isim. Bizim dairemizde ise sadece küf vardı. Şimdi, siyah ve kabarmış hâliyle o da bana Fil Nefesi gibi görünüyordu.

Morsefield Ortaokulu'na başladığımızda Becky Burns'e fazla dikkat etmedim. İkimiz de Bay Hallow'un sınıfındaydık. Becky zayıftı ve yüzünün iki tarafından perde gibi inen koyu renk, kısa saçları vardı. Dışarı bakmak için bu perdeleri pek açmazdı. Ona Moleskine** derdik. Hiç arkadaşı yoktu. Bizim dönemimizde üç grup vardı: derslerde çok iyi olup üniversiteye gidecek inekler, pek de bir yere gitmeyen benim grubum ve sanatçı tipler. Onları kendi hâllerine bırakırdık. Ama Becky bu grupların hiçbirine uymuyordu. Hepsinin dışında oturup Moleskine defterine yazardı. Hadi ama, kim on bir yaşında Moleskine kullanır ki? Her neyse,

* Farrow & Ball, çok geniş bir renk paletleri olan bir İngiliz boya ve duvar kâğıdı üreticisidir. Alışılmadık renk isimleriyle ünlüdür. -çn

** Birçok Avrupalı sanatçı ve düşünür tarafından kullanılan bir defterdir. -çn

her zaman defterine yazıp dururdu. Annesi 4x4 arabasıyla gelip onu alırdı. Benim annem beni almaya hiç zahmet etmemişti.

Kapsamlı, evet. Diğer kesimin nasıl yaşadığını görüyordunuz, şüphesiz.

Becky Burns beni iliklerime kadar sinir ediyordu, o ve siyah defteri. O küçük karelere minik harfler yazardı ve yazısı trafikteki sıkışıklığı andıracak şekilde tıkiş tıkiş olurdu. Bir gün oyun alanında onu bir basamağa oturmuş kendi işiyle ilgilenirken buldum; büyük ihtimalle onu görmememi umut ediyordu. Ona doğru gittim ve Moleskine defterini elinden aldım.

“Bu konuda ne yapacaksın?” diye sordum.

Hiçbir şey söylemedi, tek kelime etmedi, “Defterimi geri ver,” bile demedi.

Sadece ayağa kalktı ve sınıfa gitti. Beni Bay Hallow’a şikâyet edeceğini sandım ama yapmadı. Defteri eve götürdüm.

O akşam evimizde bir kavga vardı. Ablam Kylie, bebeği Sam’le birlikte bizimle yaşıyordu. Sam, babasından ayrı yaşıyordu ki o çocuk da baba olduğunda sadece on sekizdi. Kylie ise o zamanlar on altı yaşındaydı. Sam’in babası arada sırada arkadaşlarıyla gelir, penceremize doğru küfürler savurur, taş fırlatır ve o tarz ergence şeyler yapardı. Bir seferinde annem polisi aramak zorunda kalmıştı.

Odama gittim ve akşam yemeği olarak soğuk kuru fasulye yedim. Kuru fasulyeyi oldukça sever, soğuk tercih ederdim. Sıcak kuru fasulyeden ise nefret ederdim. Sam’le paylaştığım yatak odasına geçtim ve Becky’nin yazdığı şeyleri okumaya başladım. Aklım başımdan gitmişti... gerçekten harikaydı. Fazlasını istedim. Ertesi gün Moleskine defterini ona geri verdim.

Perde gibi yüzünü çerçeveleyen saçlarının arasından bana baktı ve “Teşekkür ederim,” dedi.

Başka bir şey söylemedi. Bundan sonra, sanırım ona kafayı taktım. Onunla hikâyesi hakkında konuştum. Bir başka dünyayla ilgiliydi, bize hem benzeyen hem benzemeyen garip yaratıklarla ilgili. Uzaydan gelmişlerdi. Bunun muhteşem olduğunu dü-

şündüğümü söyledim. O ise bunların hepsinin daha önce yapıldığını, her şeyi daha önce okuduğu bilimkurgu hikâyelerinden arakladığını ve ilgisini çeken çılgınca parçalardan oluşan kolajı yapıştırıcıyla bir araya getirdiğini söyledi. Bunun plastik dünyada yapılması gereken bir şey olduğunu söyledi.

Bu dediğinin ya çok zayıf ya da çok akıllıca olduğunu düşündüm ama hangisi olduğundan emin olamıyordum. Bu yüzden, “Evet, haklısın,” dedim.

Becky bana okumam için başka bir Moleskine defterini verdi. Gerçekten kendimi kaptırmıştım.

“Bu çok havalı, *Doctor Who*’dan bile daha iyi. Aynı zamanda oldukça korkutucu,” dedim.

“Çaya gelmek ister misin?” diye karşılık verdi.

Annesinin bizi 4x4 ile okuldan almasını asla unutamayacağım.

Burnslerin evi, uzun pencereleriyle eski bir Viktoryen binaydı. Öyle güzeldi ki. Evi bu şekilde güzel tutması için bir hizmetçileri bile vardı. Becky’nin annesi Ruth –Becky ona böyle derdi o yüzden ben de Ruth diyordum– bir dergide çalışırdı, sanırım *Vogue*’da. Becky’nin babası Simon bir mimardı. Politika ve sanat hakkında konuşur, tartışmaktan hoşlanmazlardı ve çayın yanında, sıcak ya da soğuk Heinz kuru fasulye yoktu.

Peki. İleri saralım.

On beş yaşlarındayken annem tarafından evden atıldım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sokakta yatmak istemiyordum. O zamanlar Kylie ve Sam çoktan evden ayrılmıştı. Bence annem sadece, tamamen deliye dönmeden önce kendine biraz alan istemişti. Dairemiz gerçekten küçüktü. Arkadaşlarımdan birkaçına geceyi onlarda geçirip geçiremeyeceğimi sordum ama durum tuhaf bir hâl aldı. “Gidecek bir evi yok mu?” diye soruyordu aileleri.

Becky’ye hiç sormadım gerçi. Ona neler olduğunu anlattım ama hiç sormadım.

Sonra o, “Neden gelip benimle yaşamıyorsun?” dedi.

Gerçekten çok gergindim, ailesinin olay çıkaracağını düşü-

nüyordum. Onlarla yaşamamın sosyalist ilkelerine uygun olduğu ortaya çıktı. Bana kendime ait bir oda verdiler. Yani, neden ki? Kendi odam – hayatımda hiç sahip olmadığım kendi odam. Becky giymem için bana kıyafetlerinden verdi. Birlikte çılginca eğleniyor, hikâyesi hakkında sık sık konuşuyorduk.

Sadece eğlencesine, “Neden Facebook’a koymuyorsun ki?” diye sordum. Pek hevesli sayılmazdı ama ona, “Kaybedecek hiçbir şeyin yok,” dedim.

Böylece dediğimi yaptık. Ertesi gün okuldan sonra baktığımızda, iki bin beğeni aldığını gördük. Yani, bu aptalcaydı.

Bir sürü yorum da bırakılmıştı. “Daha fazlasını istiyoruz,” gibi yorumlar.

“Bunu tekrar yapmak istemiyorum,” dedi Becky. Neden istemediğini sordum, o da omuz silkti. “Hazır değilim,” dedi.

Bu kısım hakkında kendimi kötü hissediyorum. Bunu daha önce kimseye söylemedim ama beni iliklerime kadar rahatsız etti. Becky’nin annesi Ruth, hikâyeyi internette okuyan kişilerden biriydi.

“Becky, herkes gelecek bölümü bekliyor,” dedi.

“Bu çok aptalca, içler acısı. Hiçbir anlamı yok,” diyerek karşılık verdi annesine Becky.

Ruth bütün bir hafta boyunca bana oldukça iyi davranmıştı, hâlimi hatırım ve harçlığa ihtiyacım olup olmadığını sormuştu. Bu böyle devam etmişti.

Haftanın sonunda, “Jazmin benim için bir şey yapar mısın? Becky’nin, Moleskine defterlerini nerede tuttuğunu söyler misin?” diye sordu.

Ben de söyledim. Becky daha sonra bana altı bölümün tümünün Whatwrite’a konulduğunu söyledi. Bilirsiniz, hikâyeler, şiirler ve o tür şeyler koyabildiğiniz siteye. İnsanlar daha fazla okumak istedikleri yazıları oylardı. Evet, doğru tahmin ettiniz: Becky açık ara kazandı.

O zamana kadar yaz tatili gelmişti. Bir teyzem vardı, Karen Teyze, Margate’te yaşıyordu ve yapabildiği zamanlarda Kylie ve

bana göz kulak olmuştu. Beni evine davet etti. Becky de bir süreliliğine benimle birlikte deniz kenarına geldi. Teyzemden hoşlanmıştı. Bana, zorlayıcı bir ailem olmadığı için şanslı olduğumu söyledi. Daha sonra kendi ailesiyle tatile çıkmak zorunda kaldı. New York'a gidiyorlardı, oradan da sadece ufak bir uçakla gidilebilen gösterişli bir adaya geçeceklerdi.

Ben Karen Teyzemle kaldım. Gidecek başka yerim yoktu. Sonunda, Becky ayrıldıktan sonra annemi Margate'e çağırdı. Evsiz olmak için çok genç olduğumu ve annemin sorumlulukları olduğunu söyledi. Ağız dalaşına girdiler. Karen Teyzemin hiç çocuğu olmamış ama hep olsun istemişti. Annem ise hiç çocuk istemesine rağmen çocukları vardı. O buna kötü şans demişti, bana kalırsa doğum kontrolle daha çok alakası vardı. Karen Teyzem anneme neyin ne olduğunu söyledi ve annem de bön bön baktı. Sanırım teyzem, anneme idare edebilsin diye biraz para verdi. Her neyse, annemle birlikte Londra'ya dairemize geri döndüm.

Bütün yaz Becky'den hiç haber almadım. Ne bir kartpostal ne başka bir şey. Ruth'un ona, sırrımız olacağına söz vermeme rağmen, Moleskine defterlerini veren kişinin ben olduğumu söylediğine emindim.

İnternette kontrol ettim –bölümlerin bu kadar görüntülenmesine inanamıyordum, bir milyon tıklama– ve olağanüstüydü. Becky ile Facebook üzerinden iletişime geçmeye çalıştım çünkü mesajlarıma yanıt vermiyordu. Hâlâ cevap yoktu.

Sonbaharda okul başladığında Becky yoktu. Okulun ilk günü bazıları, Becky'nin artık özel okula gittiğini söylediler. Ailesinin böyle bir şey yapmayacağını biliyordum. Şampanya içseler bile sıkı bir devlet okulu destekçisiydiler. Ruth bütün insanların aynı olduğunu ya da ona benzer bir şey söylemişti. Ama Becky Burns üç hafta sonra döndüğünde kesinlikle aynı kişi değildi. Nerede olduğunu bana söylemedi. Ona tekrar tekrar sordum ve tek söylediği, her şeyin önceki gibi olmasını dilediğiydi.

“Neden önceki?” diye sordum.

Fark etmeyeceğini söyledi. Belki de artık beni sevmediğini,

benden hoşlanmadığını düşündüm. Neyin yanlış olduğunu çözemiyordum. Bu da bana sanki bir hiçmişim gibi hissettiriyordu.

Hiçbir hoca okula gelmediği için Becky'yi ibret olsun diye cezalandırmadı. Maria McCoy düzgün bir hasta raporu olmadan okula geç başladığı için neredeyse okuldan atılmıştı.

Becky mesafeliydi. Yemek yemiyor, sadece tabağıyla oynuyordu. Onun için endişeleniyordum. O, benim gibi değildi – ben her şeyi yumurtlar, hiçbir şeyi içimde tutamazdım. Beni evine çaya davet ettiğinde neredeyse yarım dönem geçmişti. Çok rahatlamıştım. İçler acısı, biliyorum.

“Walk on the Wild Side” dinliyorduk, o şarkıyı severdi.

“Neden Moleskine defterine yazmıyorsun?” diye sordum.

“O, o zamandı,” dedi. “Bu ise şimdi.”

Hâlâ arkadaş olup olmadığımızı sordum.

“Tabii ki. Sen benim en yakın arkadaşımın, tüm dünyadaki tek arkadaşım,” dedi.

Yine de bana hiçbir şey anlatmadı. Ancak sonbahar döneminin sonunda öğrendim. Gazetelere çıktı. Okul müdürü bile okulumuzda bu kadar iyi, genç bir yazar olduğu için gurur duyduğunu söyledi.

Heyecanlanmayan tek kişi Becky'ydi. Kitabı *Mars Kışı* şubat ayında yayımlanacaktı. Çoktan bir film anlaşması bile vardı.

“Neden söylemedin? Bu harika bir şey,” dedim.

“Çünkü böyle söyleyeceğini biliyordum. Böyle bir fırsatı kaçırmamam ve diğer tüm saçmalıklar konusunda Ruth'a katılırdın.”

Bu konu hakkında söylediği tek şey buydu. Bence ne yaptığını biliyordu. Bir bakıma Becky Burns'ün atlama sebebi kısmen benim.

Üçüncü Bölüm

Mars Kışı çoksatanlar listesine girdi. İlk başta bu gülünç geldi, neredeyse inanılmaz. Becky bir tane en yakın arkadaşı –yani ben–varken, şimdi sınıfın tamamı onu herkesten daha iyi tanıdığını iddia ediyordu. Ün bunu yapardı işte, herkes pastadan bir dilim istiyordu. Uzun odaklı kameralarıyla, basın okulumuzun dışında beklerdi. Her şey fazlaydı, çok fazla.

Kitap burada ve Amerika’da liste başı olup beş milyon kopya sattı. Becky, *Eğer kitaplar tuğla olsaydı şimdiye kadar kaç tane ucuz ve derme çatma ev inşa ederdim?* diye sordu. Hiçbir fikrim yoktu. Bana bunun retorik bir soru olduğunu söyledi.

Becky gittikçe zayıfladı ve daha içine kapanık bir hâle geldi. Bu yaygaradan nefret ediyordu. Reşit olmadığından dolayı Crossbow Books, kitabını basan yayınevi, Laura adında genç bir kadını, ona yardımcı olması ve Laura’nın deyişine göre “formunda kalması” için işe aldı. Röportajlardan ve bu tarz şeylerden bahsediyordu. Ama muhabirler ne sorarsa sorsun Becky sessiz kaldı. Röportajlarda konuşmanız gerekir, sessizlik kimsenin duymak istediği bir şey değildir. Bu yüzden onunla röportaj yapmaktan vazgeçtiler. Sanırım bu da gizemine gizem kattı. Ancak bu, insanların ıstırap içindeki genç yazar hakkında psikolojik saçmalıklar yazmasını engellemedi. Herkesin sorunu neydi ki? Ortaöğretim diplomasını bile almamıştı.

Onunla bağlantımı neredeyse kaybetmişim. Okula zaten çok fazla gelmiyordu sonra da okuldan ayrıldı. Ruth ona evden eğitim verdi. Sanırım bunu, sosyalist prensiplerine ihanet ederek *Guardian*'da dâhi kızının maruz kaldığı zorbalığı yazdığı için duyduğu suçluluk duygusunu yatıştırmak adına yapıyordu.

Ortaöğretim sınavlarına girdim ve sonuçlarını beklerken yarı zamanlı bir işe girmeye çalışıyordum ki Becky bana yazı Orford denen bir yerde geçirmek isteyip istemeyeceğimi soran bir mesaj attı. "Lütfen evet de yoksa annem benimle gelmek için ısrar edecek," diye de eklemişti.

Durumların kötü olduğunu anlamıştım. Ruth'a asla "anne" demezdi.

Ona cevap yazıp iş bulmam gerektiğini söyledim.

"Ruth herhangi bir yaz işinden daha iyi ödeyecek," dedi ama bu garipti. Ona, onu görmeye gelmek için ödeme almama gerek olmadığını söyledim.

"O zaman sadece gel," diye geri mesaj attı. "Sana pasta yaptım."

Orford'un nerede olduğunu bilmiyordum ve bakmak zorunda kaldım. İngiltere'nin Kuzey Denizi'ne yapışık büyük, yuvarlak alt kısmı var ya? Orası Suffolk, UFO'lar için açık bir davetiye. O kadar büyük bir kıcı kimse kaçıramaz.

O akşam 4x4 araba ile alındım ve gideceğim yere bırakıldım. Arabayı Ruth değil, Burnslerle tam zamanlı çalışan Alan adlı şoför sürüyordu. Buna ve daha fazlasına güçleri yetiyordu.

Becky'yi bir süredir görmemiştim ve onu görünce şok olmuştum. Bir deri bir kemik kalmıştı. Ona sadece bakmanız bile iştahınızı kaçırdı. Pasta beni bekliyordu. Küçük bir çimento mikserini dolduracak kadar şekerli kremayla kaplıydı.

"Sadece senin için," dedi Becky.

İyi olmadığını biliyordum, bu gayet açıktı. Büyük mutfakta, parlak, tahta masanın ucunda oturuyor ve pastayı yiyişimi izliyordu.

"Tadı nasıl?" diye sordu pastaya bakarak.

“Bok gibi,” dedim. “Tadı bok gibi. Ve bu oyunu oynamayacağım.”

“Ne oyunu?” dedi.

“Senin için bir şeyler yediğim oyunu. Eğer pastanın tadını merak ediyorsan kendin ye.”

Tabağı ona doğru ittim.

“Hiç değişmemişsin,” dedi gülerek.

“Hayır,” dedim. “Senin aksine.”

Mutfaktan hızlıca çıkıp Fransız pencerelere yönelerek ışığın otomatik olarak karanlığa katıldığı noktayı geçtim. Lanet olsun, burada düzgün bir gece yaşanıyordu. Ne uğultu ne de turuncu parlaklık vardı, sadece yıldızlarla dolu gökyüzü... Annemin Gibraltar'a gittiğinde aldığı sigaralardan yanıma üç paket almıştım. Bir kibrit çaktım. Titrek ışık bile o derin karanlıkta rahatlık vericiydi.

Becky dışarı çıktı ve bir elinde fener, diğer elinde bir dilim pastayla yanımda durdu.

“Yukarı bakmak insana kendini küçük hissettiriyor,” dedi. “Küçük ve hiçbir önemin yokmuş gibi.”

“Senin bakıcın değilim. Eğer yemezsen hastalanacaksın. Yazımı bununla uğraşarak geçirmeyeceğim,” dedim.

“Neyle uğraşarak?” diye sordu Becky, gözleri kocaman açılmıştı ve masum olmaktan çok uzaktı.

“Kız kardeşim Kylie'nin bulimiası vardı ve bu yeterince kötüydü. Hemşiren olmak istemiyorum. Bu yüzden yarın eve geri dönüyorum.”

Becky pastadan bir parça aldı ve ısırıldı.

“Çok tatlı,” dedi.

“Evet, dediğim gibi tadı bok gibi.”

İkimiz de gülmeye başladık. Bir şişe şarap bulduk – evet doğru tahmin ettiniz, Burnslerin şarap mahzeni vardı. Kilitteki şifreyi çözmek çok basitti: Becky'nin doğum günü. Ailesi gerçekten bizim o kadar salak olduğumuzu mu düşünüyordu? Sarhoş olduk ve patlamış mısır patlattık. Dışarıda oturduk. Ilık bir geceydi ve

Becky bana yazar olmak istediğini ama bunu biraz yaşadktan sonra yapmak istediğini söyledi. Ruth, Becky'nin Oxford'a gitmesini bekliyordu ama o, üvey abisi gibi East Anglia Üniversitesine gitmek istiyordu.

Bir saniye. Geri saralım. Alex'ten bahsetmeliydim. Ben Burnslerin evinde yaşarken o pek etrafta değildi. Becky'nin babası onun da babasıydı. Ruth ve Mari, Alex'in annesi, sanat okulunda okurlarken en yakın arkadaşlarıymış. Ruth'un nasıl en yakın arkadaş olarak nitelendirildiğini bilmiyorum. Mari'nin kocasını çaldı bu yüzden ben ona ödül avcısı derdim. Alex, Becky'den iki buçuk yaş büyüktü. Ruth'tan ve babasından olabildiğince uzak dururdu. Onu suçlayamazdınız. Ruth her zaman onu insanlara üvey oğlum diye tanıtırırdı. "Üvey oğul"un Alex'in ismi olduğunu sanırdınız, o kadar sık söylerdi. Alex'le ilk defa, Becky'nin kitabı yayımlanmadan önceki Noel civarında tanıştım. O ve Ruth balık dolu bir sokakta bir somon için tartışan iki kedi gibiydiler. O somon da Becky'ydi.

Onun, "Eğer ittirmeyi kesmezsen onu uçurumdan aşağıya yuvarlayacaksın," diye bağırdığını hatırlıyordum.

Alex'ten biraz korkardım. Aşırı formdaydı, ne düşünüyorsa söylerdi ve sonuçlarını umursamazdı.

Bir akşam yemeğinde Ruth ve Simon politika hakkında konuşuyordu. O ikisi başladığında Alex'in aksine, ben dalmıştım. Onlara kelimeleriyle saldırdı.

"Sizin boktan 1970'ler sosyalizminiz. İçinde 'izm' geçen dini her şeyden nefret ediyorum ve bana kalırsa politika bu dünyaya bulaşmış bir kanser çeşidi. Eğer dikkat etmezsek ruhsuzizm tarafından yok edileceğiz."

Ruth ona odasına gitmesini söyledi. Alex güldü, masayı terk etti ve eve dönmek için bir trene atladı. Orford'daki o yaza kadar onu bir daha görmedim.

İleri saralım. Dediğim gibi, bir şişe şarap bulduk ve Becky'nin söyleyeceklerini dinledim. Koltukta uyuyakaldık ve ertesi sabah Becky'nin cep telefonunun çıkardığı sesle uyandık. Sonra benim-

ki de çaldı. İkimiz de aramaları görmezden geldik. Ama daha sonra ev telefonu da çalınca Becky cevap verdi. Arayan, bize baca temizleyicisi Mark'ın saat onda geleceğini hatırlatan Ruth'tu. Uyanmış mıydık, Becky yemek yemiş miydi, iyi miydi, Jazmin varmış mıydı? Bunların hepsini Becky telefonu hoparlöre aldığı için duydum.

Kapı zili çaldığında kahvaltı ediyor ve biraz şapşallık yapıyorduk. Yumurta haşlamıştım ve tostun ince şeritler hâlinde kesmiştim. Uçak sesleri çıkarıp tostun ona doğru uçuyordum ki rafadan haşlanmış yumurtasını yesin. Kapıyı açana kadar baca temizleyicisinin geleceğini unutmuştuk. Fırça ve alet edevat çantası olmasaydı onun bir satıcı olduğunu düşünürdüm. Genç değildi. Kısa, grilemiş saçları ve gözlüğü vardı. Baca temizleyicisine benzemeyen bir düzen delisi gibiydi ama sanırım benim aklımda adamın isle kaplı olduğu bir Viktoryen resmi vardı. Karşımdaki adam ise toz deterjan reklamından fırlamış gibi duruyordu.

Becky, yumurtasını ve tostunu yememek için bahanesi olduğuna sevinmişti.

“Ciddiydim,” diye fısıldadım. “Yemezsen yapayalnız kalacaksınız.”

Tostu koltuğa götürdü ve küçük ısırlıklar aldı. Mark'a hep baca temizleyicisi olup olmadığını sordu. O da bunun onun için yeni bir girişim olduğunu söyledi. Dışarıda olup insanlarla tanışmak güzel, dedi.

“Bundan önce ne yapıyordun?”

Mark cevaplamaya isteksiz göründü ve bize Woodbridge bölgesindeki en temiz baca temizleyicilerinden biri olmakla tanındığını söyledi.

Becky dizlerini kendine doğru çekti ve tekrar sordu ama adam yine de pek fazla bir şey demedi.

Ona kahve ikram ettim ve ben mutfaktayken Becky'nin onu soru yağmuruna tuttuğunu duyabiliyordum. Eski kafalıydı. Kendisi hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını söyleyebilirdim. Sonunda Mark hapishanede görev aldığını söyledi.

Bana kalsa o noktada bırakırdım ama Becky daha fazlasını bilmek istedi. Zeki olduğu için de cevapları nasıl alacağını biliyordu. Bana konserve açacağını anımsatırdı. Her soruyla birlikte adamın kapağını biraz biraz kesti, ta ki adam içindekileri dökene dek.

Yıllardır hücre hapsinde olan bir mahkûma baktığını söyledi. Ne kadar da sıkıcı bir iş, diye düşündüm. Yakın zamanda bu mahkûm yakınlardaki açık cezaevine sevk edilmiş. Becky mahkûmun ne yaptığını sordu.

Mark uzun süre tereddüt etti ve daha sonra, "Buralardaki iki gencin hikâyesini hatırlıyor musunuz – Skye ve Lazarus?" dedi.

Tamam, işte bu ilgimi çekmişti. Yani o ikisini duymayan var mıydı ki? St. Paul Katedrali'nden atlamış, düşmüş ya da itilmiş iki âşık. Eğer internette aratarsanız, bununla ilgili yüzlerce site karşınıza çıkardı. Bazıları hiç atlamadıklarını, bazıları ise uzak bir yerde esir tutulduklarını söylüyordu. Diğerleri ise bir UFO tarafından kaçırıldıklarına emindi. Evet, bir sürü dalavere.

Becky bir kovadaki yengeç kadar aptal görünüyordu.

"St. Paul'den atlayan şu çocukları mı kastediyorsunuz?" dedim.

"Onlar atlamadı," dedi Mark, fırçasını ve değneğini çıkarırken. "İtildiler."

"Ama yere hiç çarpmadılar," dedi Becky.

"Çarpmış olmalılar," dedim. "Eğer St. Paul'den itildilerse, çarpmışlardır."

Mark bir şey demedi.

Becky'nin yüzünde Moleskine defterine yazarkenki ifadesi vardı.

"Mahkûmun adı ne?" diye sordu.

"Dışarı çıkın ve fırçanın bacanın tepesinden çıkıp çıkmayacağına bakın. Böylece tıkanıklık olup olmadığını anlayacağız."

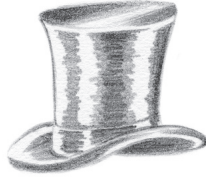
Pijamalarımız ve terliklerimizle dışarı çıktık. Beklenildiği gibi fırça oradaydı. Mary Poppins çatla da patla.

İçeri geri girdik. Mark alet edevatını toparlıyordu.

“Mahkûmun –onları çatıdan iten adamın– adı neydi?” diye sordu Becky tekrardan.

Cevabı biliyordum. Yani bilmemek için bir fannsun içinde yaşamamız gerekiyordu.

Adı Icarus’tu.

Dördüncü Bölüm

Orford'da çok fazla yağmur yağdı. İngiliz yazı böyle bir şeydi işte. Becky ateş yakıp oturdu ve bir şey yemeden, konuşmadan Moleskine'ine yazdı.

Simon'ın bilgisayarını çalışma odasında buldum. Şifresi şarap mahzenininkiyle aynıydı. Çok acınası. Almaya paramın yetmeyeceği kıyafetlerle dolu sitelere baktıktan sonra dedikodu köşelerini kontrol ettim. Daha sonra da internete "Icarus, Old Bailey" yazıp arattım. İnsanların gerçekten zamanlarıyla yapacak daha iyi işleri yok muydu? Lazarus ve Skye, St. Paul Katedrali'nden itildiğinde ne olduğuyla ilgili komplo teorileri ve pek de komplo olmayan teoriler vardı. İki de hayatları boyunca Woodbridge civarında yaşamış olup daha önce hiç Londra'ya gelmemişlerdi ve *Daily Mail*'e göre yaptıkları ilk şey, Icarus'un onları beklediği St. Paul'e giden bir taksi tutmak olmuştu. Üzerine düşündüğümde tüylerim diken diken oldu çünkü hiç mantıklı değildi. İsterseniz bana geri kafalı deyin ama on altı yaşındaysanız ve kendinizi ilk defa Londra'da bulduysanız, eski bir katedrali görmek istemenizin imkânı yoktu. Ve eğer ki yüksek bir binadan hiçliğe atlayacaksanız, yakalanma ihtimalinizin daha düşük olduğu bir yeri seçmez miydiniz? Lord Mayor's Show'dan* bir önceki gün-

* İngiltere'de her yıl yeni bir lord belediye başkanı olarak atandığında gösterişli bir geçit töreni düzenlenir. -çn

dü, her yerde geçit törenini kaydetmek için kurulmuş kameralar vardı. O günden kalma video çekimi hâlâ YouTube'daydı. Lazarus ve Skye el ele tutuşarak katedralin ucunda duruyorlardı ve daha sonra Icarus olarak tanımlanan adam da arkalarındaydı. Videoda onun, Skye ve Lazarus'u katedralden itişini gayet açık bir şekilde görünüyordu. Tamam, bu noktaya kadar iki kere iki dört etmişti ve herhangi bir gariplik yoktu. Hâlâ el ele tutuşan Skye ve Lazarus düşmeye başladı. Birisi bu görüntüyü dondurma gibi zekice bir fikre kapılmıştı. Video onların havada asılı kalışlarını ve sonra ani bir ışık dalgasını gösteriyordu... Daha sonra ise hiçbir şey yoktu. Eğer iki kere ikinin dört ettiğine inanıyorsanız St. Paul'den atlayan iki insanın yere ineceğini kabul etmeniz zorundasınız. Ölürlerdi ama yere inmiş olurlardı. Burası da olayların garipliği ve fiziğin işlemediği kısımdı. St. Paul'den atlamalarına bir sürü insanın şahit olduğu iki insan. Hiç kimse aşağı düşmemişti. Skye ve Lazarus'a ne olduğu tam olarak açıklanamasa da Icarus tutuklanmış ve cinayetle suçlanmıştı. Komplote teorisyenlerinin tepesi atmıştı.

İşte, uçamayan aşk kuşlarının başına neler geldiğiyle ilgili en popüler, çığınca on fikir:

Bir: Uzaylılar tarafından kaçırılmışlardı.

İki: Bu bir sihir numarasıydı, yani ikisi de hayatta ve iyiydi.

Üç: Gizli bir hapisanede esir tutuluyorlardı.

Dört: İkisi aslında birer hologramdı ve masum bir insan boşuna hapse gönderilmişti.

Beş: Meleklerdi.

Altı: Bu, dünyanın sonunun geldiğine dair bir uyarıydı.

Yedi: MI5 ve CIA'in örtbas ettiği bir olaydı.

Sekiz: Her şeyin Bermuda Şeytan Üçgeni'yle alakası vardı.

Dokuz: Onlar birer periydi ve periler de esasında uzaylılardı.

On: Cevap Icarus'un yazılarında yatıyordu ancak şimdiye kadar onları deşifre etmenin imkânsız olduğu ortaya çıkmıştı.

Orford'daki yağmurdan sırsıklam olmuş günler boyunca bunların hepsinin birer saçmalık olduğunu düşündüm. Becky'ye çok öfkeli olduğum gün, güneşin bir anlığına ortaya çıktığı gündü.

Becky yemek yemiyordu ve ben de ikide bir onu gitmekle tehdit edip olduğum yerde kalamazdım. Onunla, yemeğini olabildiğince küçük parçalara bölüp sanki ben fark etmeyecekmişim gibi bir marul yaprağının altına gizlediği bir akşam yüzleştim. Sabah ise onunla kavga ettim. Boşa konuşuyordum ve bunun hiçbir faydası da yoktu. Kendi içine kapanmıştı ve tek kelime bile etmiyordu. Buradaydı ama burada değildi, bilirsiniz işte. O kadar öfkeliydim ki evden çıkmak zorundaydım. Ön kapıyı arkamdan çarptım ve kendimi bir aptal gibi hissettim. Annem bir tartışmayı kaybederken her zaman kapıyı çarpardı. Ben de durmuş burada aynı şeyi yapıyordum. Evden uzaklaşmaya başladığım anda bundan pişmanlık duymaya başlamıştım. Ona şımarık kaltak dememeliydim. Asla böyle bir şey dememeliydim. Geri döndüğümde benim ve boşboğazımın Londra'ya giden bir trene atlamamız gerektiğini söyleyeceğini düşündüm.

Sakinleşmek için uzun bir yürüyüşe çıktım. Bütün seçeneklerimi gözden geçirdim ve hiçbirini umut vadetmiyordu. Eğer kalmanya devam edersem ve Becky yemek yemezse, ben suçlanacaktım. Eğer Londra'ya geri dönersem ve Becky yemek yemezse, yine ben suçlanacaktım. Elimde kesinlikle Willy Wonka'nın altın biletini tutmuyordum. Bunları kafamda döndürüp dururken Mark'ın kamyonetiyle geçtiğini gördüm. Kenarında sadece "Mark Keele, Baca Temizleyicisi" yazmasının ne kadar da sıkıcı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. "Mark Keele, Suffolk'daki En Temiz Baca Temizleyicisi" yazmalıydı. Bana el salladı, ona geri el sallamadım. Çocuk tekerlemesine aitmiş gibi duran kasaba sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

"Merhaba."

Kafamı kaldırıncaya sanki tüm hayatım boyunca beni tanıyormuş gibi gülümseyen ama daha önce hiç tanışmadığım bir kadın gördüm.

“Burnslerin evinde kalıyorsun,” dedi.

“Evet,” dedim biraz sinirli bir ses tonuyla çünkü nerede kaldığımı kimseyi ilgilendirmezdi.

Ama hasır sepetinden sebzeler sarkan Bayan Günışığı fark etmedi bile. Yüzüne yapışmış bir gülümsemesi vardı, Yehova şahitlerinin kapınızı çaldığında takındığı türden bir gülümseme. Dünya bana ne fırlatırsa fırlatsın gülümseyeceğim diyen vakur bir ifade.

“Becky’nin burada yalnız olmadığına çok sevindim,” dedi Bayan Günışığı. “Bir arkadaşa ihtiyacı var. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır. Herkes nerede yaşadığını bilir.”

Bayan Günışığı ismini söyledi ve kulağımın birinden girip diğerinden çıktı.

Oradan uzaklaştım ve Burnslerde kaldığımı nereden bildiğini çözmeye çalıştım. Sonra etrafımdaki bütün yazlık evlere baktım, çenesi düşük perdeler savrulurken pencerelerin dinlediğini görebiliyordum. Bu ödümü patlatıp Londra’nın gümüş aydınlatmalı yüksek binalarını özlememe neden oldu.

Yağmur yağmaya başladı, daha çok sisi andıran ince yaz yağmurlarından biriydi. Sırt çantamın toplanıp hole konulduğundan emin bir şekilde, Becky ile yüzleşmek için geri döndüm. Fakat Beck’yi bacak bacak üstüne atmış bir hâlde mutfaktaki pencerenin önünde oturarak Moleskine’ine yazarken gördüm. Beni gördüğünde defteri kapadı. “Pijamalarını toparla ve defol git,” diyeceğini düşündüm.

“Yarın benimle açık cezaevine gelir misin?” dedi.

Becky böyle biriydi işte. Ne söyleyeceğini asla kestiremezdim. Sohbetlerinizin üzerinden atlar ve bu sohbeti ettiğinizi unuttuğunuz anda konuya geri dönerdi. Sizi tetikte tutardı.

“Neden?”

“Çünkü röportaj yapmak istediğim biri var.”

Bu kişinin Icarus olduğundan emindim. Becky’nin ilgisini çekebilecek başka birini düşünemiyordum.

“O mu?” diye sordum.

Becky başını salladı ve Moleskine'ine geri döndü.

Anlamıyordum ve bunu ona da söyledim.

Bana, Bir gün anlayabileceğinden şüpheliyim, Jazmin, der gibi üzgün bir ifadeyle baktı. Ama bunu söylemedi. Böyle diyeceğini düşündüm ama demedi.

Onun yerine, "Sıradaki kitabım için bir fikrim var," dedi.

"Becky," dedim, "elini kolunu sallayarak bir açık cezaevine girip, 'Merhaba, Icarus denen şu adamı görmek istiyorum,' diyemezsin. Seni içeri almazlar. Açık diyorlar ama sen kapalı anla."

Becky'nin yüzünde size imkânsız çoktan başardığını söyleyen tembel bir gülümseme vardı.

"Tess Renshaw'a telefon ettim."

"Kime?" dedim, cevabı bilmeme rağmen. Sadece cevabımı kafamda toplayabilmek için zamana ihtiyacım vardı.

Tess Renshaw, Becky'nin editörüydü. İçişleri Bakanlığı'nda çalışan bir arkadaşı olduğu anlaşılmuş ve iş hallolmuştu. İzin alınmıştı. Yarın sabah saat on birde.

Yenilgiyi kabullenerek oturdum. Şanssızlıktan bahsedene bakın.

"Eğer gelirse yemek yiyecek misin?" dedim sadece.

Becky omuz silkti. "Deneyeceğim."

Ama mutfağa gitmek için ayağa kalktığımda, "Yarın," dedi.

İnmeyi daha yeni başardığım o atlıkarıncaya tekrar binmeye niyetim yoktu. Eğer açlıktan ölmek istiyorsa, bu benim problemim değildi, değil mi?